KUYİS

HAYKIR HAYKIRA BİLECEĞİN KADAR

MELEK MİRHAT

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Kuyis
Melek Mirhat

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-61-6
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KUYİS

Melek Mirhat

ÖN SÖZ

Bu kitaba başlamadan önce aynanın önüne geçip kendinize ne kadar haksızlık ettiğinizi dile getirin. Aynanın gözlerine baka baka her şeyi halledebileceğinizi haykırın ve lütfen aynada gördüğünüz gerçek size veya kendinize dürüst davranın.

Söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum size anlatacaklarım canımı yaksa da ben haykıramamışken, haykırmasını istediğim insanlar için bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum. Kitabın adını "Kuyis" koymamdaki sebep buydu. "Haykırış" ve "Çığlık" anlamına gelen bu kelime, yalnızca bir dildeki anlamıyla sınırlı kalmaz; aynı zamanda, zaman içinde unutulmuş ya da bastırılmış, içimizde sakladığımız tüm acıların ve sırların yankısını da içinde barındırır. Kuyis, bir anlamda geçmişin karanlık köşelerine, görmezden gelinen ya da görmemezlikten gelinen olaylara dair bir başkaldırıdır. Birçok gizli kalan yaşanmışlıkların üstündeki perdeyi aralıyor, her bir sayfasında bu bastırılmış duygulara dokunuyor.

Kuyis, sadece bir kelime değil, aynı zamanda bir çağrıdır. Her ne kadar sessizliğe gömülmüş olsa da, bizleri uyanmaya ve acılarımızla yüzleşmeye davet eder. Kitabın her bölümü, farklı bir zaman diliminde yaşanan travmaların, kayıpların ve ihanetlerin haykırışı gibi. Okur, bu kelimenin peşinden sürüklendikçe, aslında kendi iç yolculuğunu da yapmaya başlar. Geçmişin haykırışlarını duymak, bazen acı verici olabilir ama aynı zamanda bir özgürleşme, bir arınma anlamına da gelir.

Her bir kelime, her bir cümle, içsel dünyamızda beliren o sessiz çığlıkları dışa vurmanın bir yolu gibidir. Belki de bu yüz-

den, "Kuyis" yalnızca bir kitap adı olmanın ötesinde, toplumsal belleğimizin bir simgesi haline gelir. Anlatılmak istenenler, bazen yalnızca kelimelerle değil, içsel bir rezonansla da ortaya çıkar. Her haykırış, bir sesin yükselmesi değil; aynı zamanda geçmişin ardında saklı kalan her şeyin gün yüzüne çıkmasının başlangıcıdır.

HAYKIR, HAYKIRA BİLECEĞİN KADAR!

Ben Berina. Küçük bir köyde küçük bir dünyada açmıştım gözlerimi dünyaya zor ve katı kuralları olan bu ailede kızlara hiçbir şekilde değer verilmezdi ve ben daha 18 yaşında iken hayatımın en güzel yıllarında kendi hayatımın bana oynadığı oyunu çözmeye çalışıyordum. Yaptığım her davranışın hesabını vermem gereken birileri hep vardı hayatımda. Benim dünyamda annem ve kız kardeşim vardı. Babam ve ailesinden nefret ediyordum özellikle de amcalarımdan yaşadığım bu köy benim için cehennem den farksızdı. Kızların mahkûm yaşadığı bu dünyayı değiştirmeyi hayal ederek kendimi teselli ediyordum ama hayatın beni nereye sürükleyeceğinden habersiz okumanın kötülüğü ile büyütülüyor hiçbir şekilde bize danışılmadan hayatımıza yön verilmesine boyun eğiyorduk.

Bir kız çocuğu istemediği bir hayata boyun eğmeye mahkûm mudur ki?

"Baba, babam" diyemem, buna kalbimin en ücra köşesi dahi katlanamaz hayatta. O kelime, dilimden dökülmek yerine, yüreğimin derinliklerinde, bir yara gibi açılır. "Babam" diye gezen o kızlar, sizler şanslı değilsiniz, bizler şansız kızlarız. Çünkü bazen, bir babanın sevgisi, sadece biyolojik bir bağdan ibaret kalmaz; o, bir güven, bir sığınak, bir hayatın

anlamıdır. Oysa biz, bu kelimenin anlamını bir türlü içimize sindiremiyoruz.

Duyduğumda, dilimde acı bir yutkunma, içimde kocaman bir boşluk olur. "Baba" demek, bir huzur aramak demektir, fakat ben o huzuru asla bulamadım. O kelime, benim için bir utanç, bir kayıp, bir yokluk. Babam demek, birçok şeyin anımsanması demek; belki de geçmişin, zamanın ve sevgisizliğin. O kızlar, belki de her "babam" dediklerinde, bir güven duygusu hissediyorlardır. Oysa ben, her "baba" kelimesini duyduğumda içimde bir korku hissediyorum; çünkü bir baba, çoğu zaman bir koruyucu değil, aksine bir yabancı gibi hissedildi. O yüzden, "baba" demek, bana her zaman biraz fazla ağır gelir, fazla uzak.

Babam ben daha üç yaşındayken annesini öldürmüştü. Nasıl öldürdüğü hakkında kimse bana bir şey söylemese de ben buna inanmak istemiyordum. Eşine karşı bu kadar vefalı bir adam nasıl olurdu da annesinin canına kıyardı, bir insanın canını almak bu kadar basit olamazdı değil mi? Neden bu kadar karara biliyordu insan babam hep amcamın sözünü dinler onun sözünü kendine sorumluluk bilir, o ne derse onu yapardı. Neden kendini bu kadar yok saya biliyordu anlayamıyordum, düğümünü çözmem gereken bir hayat vardı.

Neyi nasıl yanlış yapıyorduk da bu kadar kararmıştık?

Amca… Güya baba yarısı dimi ama öyle olmuyor maalesef asıl insanı insanın bedeninde yok eden o akraba bağı babanın kardeşi benim amca bile demek ismini bile söylemek istemediğim bu adam benim celladımdı. Ben öyle zannediyordum. Kibir, küstahlık, emrivaki, üstün görme, ahlaksızlık, yobazlık, bütün kötü tabirlerin vücut bulmuş hali olan o adam benim

hayatımı cehenneme çevirmeye yemin etmiş gibi geliyordu bana. Ölsem de bunu unutma ki senin gibi bir adam asla mutlu olamayacak, ben ölsem de kendim için öleceğim korkmuyorum ben kendimle savaşacak kadar güçlü bir kızım.

İnsanlar kötü olabilir ama bizler kötüleşmedikçe bahçelerimiz solmayacaktır.

Annem, canım, her şeyim… neden babam gibi biri ile evlenip kendine hakaret etmişti? bilmiyorum tek bildiğim içinin güzelliği sayesinde birazda olsa beni mutlu etmesi ama mutluluğun büyüsü kısa sürüyor biliyorsunuz.

Kardeşim benden 8 yaş küçük kız kardeşim o bu dünyaya ben yalnız kalmayayım diye gönderilmiş bir mucize. Sevginin yaşadığı tek yer kişinin kalbinin içinmiş!

Bir sabah her zaman yaptığım klasik işleri yaparken babamın ağlama sesi ile babamın bulunduğu odaya yönelecekken annem beni kolumdan tutarak odama gitmem gerektiğini tek kelime bile etmeden sözünü dinlememi istedi. Ben ise anneme karşı gelmek istemediğimden odama gitmek için ilerlerken babamın neden ağladığını merak ediyordum. İlk defa babamın ağladığına şahit olmuştum demek ki kötü kalpli insanlarda ağlayabiliyormuş ya da şu yaşamamamız için önemli olan kalp sen ne güzel bir şeydin. Kötü bir insanı nasıl yumuşatabiliyordun. Babamı bu şekilde görmek beni sanki üzmüştü. Bu da onu sevdiğimden değil insan olan birinin hissetmesi gereken duygu olsa gerekti. Ben odama geçtim ve kitap okumaya kendimi kaptırmışken içeri hışımla giren kardeşim ile irkilerek ona:

"Neden bu şekilde odaya girdin" diye sorgulayamadan ağladığını fark ettim ve hemen ona yaklaşarak "ne olduğunu"

sordum. Hem ağlıyor hem de bana ne olduğunu anlatmaya çalışırken ne kadar zorlandığını hissetim ve onu biraz olsun rahatlatmak için sarılarak teselli ediyor bir yandan da ona ne olduğunu sakın bir şekilde anlatmasını istedim. Sanırım işe yaramıştı ki kollarımın arasından sıyrılarak içini çekerek:

"Babam ölecek mi?" diye söylerken göstermiş olduğu soğuk kanlılık beni çok etkilemişti neden o kadar ağladıktan sonra bu sözleri bu kadar rahat söyleyebiliyorduk ki bu da bir kız çocuğunun da her şeyin farkında olduğunun kanıtıydı artık bir kız çocuğu daha gerçek hayat ile karşı karşıyaydı.

Kardeşime sıkıca sarılarak böyle, "bir şeyin olmadığını, yanlış duyduğunu" söylesem de her şeyin farkında olduğundan emindim. "Peki bunu kimden duydun?" diye sordum bana bunu babamın anneme sarılarak bugün hastaneye gittiğini ve doktorun, "her şeye hazır olmalısınız" demesi ile annemin:

"Sen ölemezsin bizi böyle bu cehennemde bir başımıza bırakamazsın!" diyerek ağlamasını duydum.

"Abla biz şimdi ne yapacağız, ben babam ölürse bu köyde kalmak istemiyorum" demesi ile kardeşime:

"Sen babamın hasta olduğunu biliyor muydun?" diye sormama gerek yoktu herhâlde çünkü bunu bildiğinden emindim ancak bunu bana neden söylememişti ki sonra kardeşime dönerek:

"Babamın hasta olduğunu bana neden söylemediğini sordum" ve aldığım cevap

"Abla sen bunu duymak istiyor olamazdın dimi babama karşı ne kadar soğuk olduğunu hatırlatmama gerek yok herhâlde sen babamla aynı sofraya dahi oturmazsın bunu sana söylediğimde koşup babama mı sarılacaktın, sanmam. Sen

Ben "Berina!"

Güzellikler için savaşan, adalet için savaşan, insanlık için savaşan ve bu savaşı haykırarak yapmayı düşünen, 18 yaşında hayatı pahasına mücadele eden bir kız...

Ben buydum ve asla hedefinden şaşmayacaktı. Bunun için her şeyi göze alacak biriydim.

İsmimin anlamını yaşıyordum...

9 786256 130616